

Σέρνει και χωροφύλακες και ἀποσπασματάρχαις,
 Παιδιά του μεταβατικού, παιδιά της κόττα-πήττας,
 Συνειθισμένους σ' ἐκλογαῖς και σὲ καλπονοθεύσεις,
 'Οπού σου δίδουν κοντακιά και σου...ὕμνουν τὴν πίστι,
 Κάθε πού ἰδοῦν πῶς δὲν μπορεῖς και σὺ νὰ δώσης μία.
 Τί κάθισθε, μουντάτιδες, και χαύτετε ταῖς μυῖγαις;
 Κρύψετε τὸ κεμέρι σας, θάψετε τὸ πουγγί σας,
 Σραλιξατε τὰ σπῆτια σας, στουμπώσετε ταῖς τρύπαις
 Τῶν γυναικῶν και τῶν παιδιῶν τὸ θησαυρὸ φυλάζτε.
 Τὰ μπροστινὰ των πιάσετε γιὰ νὰ προφυλαχθῆτε.
 Κι' ἂν δὲν ἦσθε γιὰ πόλεμο καλοὶ και γιὰ τουφέκι,
 Και ξεύρετε νὰ φτιάγνῃτε στραγάλια και κουλούρια,
 Ψηλὴ φωνίτζα σύρετε στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι,
 Γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν νὰ διαβοῦν οἱ Τοῦρκοι τὸ γεφύρι,
 Και ν'ἀλλοῦν ἀποπίσω σας τὰ πιασινὰ νὰ πιάσουν
 Γιὰ νὰ σὰς προφυλάξουνε κ' ἐσᾶς και τὰ παιδιὰ σας.
 — Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ, κακὸ πουλὶ, και λὲς αὐτὰ τὰ λόγια;
 — Ἐγώμαι τὸ κακὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.
 Κοῦκκο μὲν λὲν στὸν τόπο μου, κοῦκκος Τρικοῦκκος εἶμαι.
 Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο πῶφαγα Βούλγαρη και Ζαῖμη,
 Κι' αὐτὸν τὸν συντοπίτη μου, τὸ μαῦρο Δεληγεῶργη,
 Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγιά νὰ φάω και Κουμουन्दούρο.
 Ἐχθὲς κακοστομάχισα και τὰ εἶδα στ' ὄνειρό μου,
 Και σὰς τὰ λέω σήμερα νὰ πάρετε χαμπάρι,
 Νὰ μὴ φωνάζει' ἔπειτα «Ἀνάθεμα τὴν Ὠρα!»
 Κι' ὁ Καραπάνος τ' ἄκουσε, πολὺ τοῦ κακοφάνη
 Κι' ἀπόλυσε τὸ σκύλο του Φιλῆμο, καρακούνη
 Κ' ἐπιάσαν τὸ κακὸ πουλὶ κι' ἀμέσως τὸ σκοτώσαν.
 Τὸ μάδησαν και τῶστειλαν στὸ Πρόεδρο πεσκέσι.
 Κι' ὁ Κουμουन्दούρος τῶψῃτε και τῶκαμε πιλάφι.
 Τρώγει μὲρὶ ὁ Αὔγερινος, φιερούγα ὁ Δεληγιάννης.
 Τὰ κόκκαλα πού ἀπέμειναν τάφαγε ὁ Καλαμίδας.

Bobb.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

8 Ἰουλίου 1881.

Ἐχετε ἰδέαν τινὰ περὶ Φαλήρου; Ὁχι. Ἄλλ' οὔτε δύνα-
 μαι ἐγὼ νὰ σὰς δώσω καμμίαν. Διότι αἱ περὶ τῆς θερινῆς
 ταύτης διαμονῆς ἰδέαι σχηματίζονται, γεννῶνται ἐπὶ τό-
 που, ὡς τὰ λιπαρὰ σπανάκια, τὰ ὅποια δὲν φύονται εἰς
 πάντα τόπον. Ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα τὴν συμβουλήν τοῦ
 Ἰάγου Παρασκευαῖδου πρέπει νὰ θάλλῃς και νὰ ξαναβάλλῃς
 χρήματα εἰς τὸ πουγγί σου και νὰ κατέλθῃς εἰς τοὺς ἐλ-
 ληνικοὺς Παρισίους μας· ἐκεῖ δὲ πλέον εἶσαι ἐλεύθερος
 νὰ διευθύνῃς τοὺς φακοὺς τῶν ὀφθαλμῶν σου κατὰ πᾶσαν
 διευθύνειν, τὸ λογικόν σου καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς λο-
 γικῆς και ἐκ τῶν δύο αὐτῶν δεδομένων νὰ ἐξαγάγῃς τὸ
 συμπέρασμά σου, τὸ ὅποιον θὰ ἦναι εἴτε καθόλου καταφατικόν,
 εἴτε καθόλου ἀποφατικόν. Τὸ ἐπὶ μέρους δὲν χωρεῖ ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ ἡμεῖς, κυρία Σφίγξ, δὲν γνωρίζομεν λογικὴν.
 Βγάλε μας ἐν συμπέρασμα.

Λοιπὸν ἀκούσατε, ἄλογα ὄντα. Ἐν Φαλήρῳ βλέπετε χρή-
 ματα, ὀμιλεῖς χρήματα, περιπατεῖς χρήματα, ἐρωτεύεσαι
 χρήματα, τρώγεις χρήματα.

Ἡ **Λογικὴ** Καὶ με μίαν φράσιν ὅλα αὐτὰ: Σοὺ τρώ-
 γουν χρήματα!

* *

Ποῦ εἶσαι, Φάληρον τοῦ 75! (Ὅσον θέλω νὰ ἀποφύγω
 τὴν ἐλεγείαν, τόσον με ἀναγκάζουν αἱ περιστάσεις νὰ ὑπο-
 χωρῶ.) Εἶνε δυνατόν τώρα ἐνθυμούμενος, ὧ νέε τοῦ 75, τὰς
 ἀθῶας τοῦ Φαλήρου διασκεδάσεις νὰ μὴ θρηνήσῃς διὰ τὴν
 ἰδρυθῆσαν ἐκεῖ ἀνδρῶν πολυτέλειαν; Ἐν Φάληρον εἴχομεν,
 και αὐτὸ οἱ ὁμογενεῖς μας τὸ κατέκτησαν, και εἰσήγαγον
 ἐν τῷ ἅμα τοὺς χρηματολογικοὺς νόμους των.

Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν τὰ τῆς κατακτήσεως,
 διότι εἶνε τραγικώτατα.

Ἡ μάχη ἐδόθη ἐν τῇ δημοπρασίᾳ ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν,
 ἡγουμένου Καταίμπαλη τοῦ ταχυδρόμου, και ὑπὸ τῶν
 ἐλλήνων, ἡγουμένων Δανιὴλ και Εὐδὴ τῶν ξενοδόχων. Ἡ
 μάχη ἐγένετο κρατερὰ. Ἐπρόκειτο περὶ ἰθαγενείας και περὶ
 ξενισμοῦ. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διήρκει ὁ περὶ τῶν ὄλων ἀγών.

Ὁ χρυσὸς ἀντήχει προκλητικώτατος. Τέλος 30,000 χρυ-
 σίου κατέπνιξαν τὸ ἰθαγενὲς στοιχεῖον και ὁ Καταίμπαλης
 νικητὴς ἐγκατέστη εἰς τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ βασίλειον. Ἀπὸ
 τῆς οἰκτρᾶς ἥττης τῶν Δανιὴλ και συντροφία χρονολογεῖ-
 ται ἡ κατὰκτησις. Ἐκτοτε σύμβολον τοῦ νέου βασιλείου
 εἶνε τὸ χρῆμα. Ἐκτοτε διὰ νὰ βλέπῃς ἐν Φαλήρῳ πρέπει
 νὰ ἔχῃς χρήματα. Διὰ νὰ ὀμιλῇς πρέπει νὰ ἔχῃς χρήματα,
 διὰ νὰ ἀγαπήσῃς πρέπει νὰ ἔχῃς χρήματα, διὰ νὰ φάγῃς
 πρέπει νὰ ἔχῃς χρήματα.

Ἡ **Λογικὴ**. Καὶ με μίαν φράσιν ὅλα αὐτὰ: διὰ νὰ φα-
 γῷς πρέπει νὰ ἔχῃς χρήματα.

* *

Ἄλλ' ὁ κατακτητὴς Καταίμπαλης νομίζετε, ὅτι ἐστα-
 μάτησεν ἕως αὐτοῦ; Ὁχι. Ἴνα ἐπιδείξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ὤ-
 ραιου Φαλήρου κυριαρχίαν του ἐκήρυξε τὰ ἑξῆς:

«Ἡμπορεῖ νὰ ἦσαι Κροῖσος, δὲν ἡμπορεῖς νὰ φάγῃς οὔτε
 προτῆτερα οὔτε ἀργότερα ἀπὸ τὴν 7 ὥραν.» Καὶ τὴν κα-
 ταπίσειν αὐτὴν τὴν κατέπιον οἱ ἡττηθέντες και ἔκτοτε τὸ
 περιπαθὲς Φάληρον, περιπαθέστερον και τῆς μᾶλλον περιπα-
 θοῦς ἐρωμένης, στενάζει ὑπὸ τοῦς ὄνυχας τοῦ ἀγρίου κατα-
 κτητοῦ. Εἰς μάτην κατὰ τὰς σεληνοφεγγεῖς νύκτας ἰκε-
 τεύει διὰ τῶν ἀπείρων καλλονῶν του, ἀς ἡ κατὰκτησις γλυ-
 κυτέρας κατέστησεν. Εἰς μάτην κατὰ τὰς ἀσελήνους νύ-
 κτας χύνει ἀφθονα δάκρυα ἀπὸ τὰ ἀναριθμητὰ ἄστρα τοῦ
 γλαυκοῦ οὐρανοῦ του. Ὁ ἀπᾶνθρωπος κατακτητὴς, ἵνα το
 καταπλήξῃ, ἐφώτισε τὴν θαλασσόβρεκτον πλατεῖάν του διὰ
 12 φανῶν ἡλεκτρικοῦ φωτός και ἔδωκεν ὅψιν κοιμητηρίου
 ἐκ τῆς ζωοδότειραν ἐκείνην διαμονήν, ἐν ᾗ ὡς περ βρυκόλα-
 κες τώρα ἀναβοκαταιβαίνουσι κομπάζοντες με τὰ πρασινο-
 κίτρινα μούτρά των οἱ ὁμογενεῖς.

Βλέπετε τώρα με τὰ χρήματά σας, χρυσοκάνθαροι, ὀμι-
 λεῖτε με τὰ χρήματά σας, περιπατεῖτε με τὰ χρήματά σας
 ἀγαπάτε με τὰ χρήματά σας, τρώγετε με τὰ χρήματά σας.

Ἡ **Λογικὴ**, Καὶ με μίαν φράσιν ὅλα αὐτὰ: φαγῷς με
 τὰ χρήματά σας!

* *

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἄγιοι Ἀνάργυροι εἰς τὰ Ὀλύμπια εὐρέσκομεν
 τὴν παρηγορίαν μας. Ἐκεῖ ἡ πολὺφωτος πλατεῖα με τῶν!

μέγαν ἐν μέσῳ διάδρομον μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ὑποδουλωθὲν Φάληρον, ἀπωτέρω δὲ ἡ εὐρεία τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου θάλασσα μᾶς φέρει τὸν θαλασσινὸν ἀέρα ἐλεύθερον καὶ ζωτικόν, ἐνῷ ἄνω ὁ γλαυκὸς τῆς Ἀττικῆς μας οὐρανὸς δὲν ἡξίωσε με πόσα λαμπρὰ ἄστρα νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ κομήτην ἀκόμα.

Ἐκεῖ δύνασαι νὰ βλέπῃς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα. Δύνασαι νὰ περιπατῇς, νὰ ὁμιλῇς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα, δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα, καὶ τὸ καλλίτερον, δύνασαι νὰ φάγῃς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα.

Ἡ λογικὴ. Καὶ με μίαν φράσιν ὅλα αὐτά: *κατεῖε δὲν ὅλ' ἔχεις* νὰ σὲ γάγῃ ἐκεῖ, διότι δὲν ἔχεις χρήματα.

Σπύγξ.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ.

Κινούμεθα . . . κινούμεθα, σημείον ὅτι ζοῦμε,
Ἄπ' τὴν κουδέντα τὴν πολλὴ κουράζεται ἡ γλῶσσα,
Μὲ νέα εὐχαρίστησι τὴν ὄπερα ἀκούμε,
Καὶ βλέπουμε τοῦ Καζενέβ τὰ θαύματα τὰ τόσα.
Ὁ Καζενέβ! μὰ τί γλυκὺς ταχυδακτυλουργός!
Ὡ! τί καλὰ νὰ ἦταν ἐδῶ πρωθυπουργός.

Τὰ πόδια καὶ τὰ χεῖρια τοῦ τοῦ δένετε καλὰ,
Κεῖ ἐκεῖνος γράφει καὶ θρονιά χωρὶς καὶ νὰ τὰ λύνη,
Σᾶς προσκαλεῖ στὸ πλάγι του, τὰ μάτια σας σφαλᾷ,
Καὶ δίχως νὰ τὸν νοιώσετε γιὰ μιὰ στιγμὴ σᾶς γδύνει.
Τῷ ὄντι ἀνεξήγητο μυστήριον αὐτό,
Τοῦ κάκου τὴν ἐξήγησι τοῦ θαύματος ζητῶ.

Μὰ πῶς, ἀφοῦ εὐρίσκεται πισθάγκωνα δεμένος
Χωρὶς σουρτουκό εξαφνα ἔμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ;
Ἄν τοῦτο ἦν ἀπίστευτο, μὰ ὅτ' ὅν Ρωμηῶν τὸ γένος
Πολὺ συχνὰ, μοῦ φαίνεται, τὸ ἔχουμ' ἀπαντήσῃ.
Καὶ μάλιστα ἀπὸ καιρὸ πρὸς ἄνεσιν τοῦ βίου
Λαμβάνουμε μαθήματα αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου.

Ἄν ὁ ἵπποτης Καζενέβ τὸ φόρεμα σᾶς βγάζῃ,
Ἄλλ' ὅμως με εὐγένεια καὶ πάλι σᾶς τὸ δίνει,
Ἐνῷ ὁ θαυματοποιὸς τοῦ κόσμου σᾶς τ' ἀρπάξει,
Καὶ ἐπειτα χωρὶς αὐτὸ γιὰ πάντα σᾶς ἀφήνει.
Ὁ Καζενέβ σ' εὐχαριστεῖ, μὰ τοῦτος σὲ θυμόνει,
Καὶ τὴν μεγάλη τέχνη τοῦ ἡ γύμνια σου πληρόνει.

Βλέπε μου, σὲ παρακαλῶ, ὦ Καζενέβ ἵπποτα,
Ἐμπορεῖ χωρὶς τρυγύρω μου κανέναν νὰ με βλέπῃ,
Δίχως δουλειὰ, τρεχάματα καὶ κόπους καὶ ἰδρώτα,
Νὰ ἔλθουν ξένα χρήματα μὲς ὅτ' ἡ δική μου τσέπη;
Μποροῦν νὰ γίνουν τάλληρα ἢ χάλκιναις πεντάραις,
Νὰ γίνουν λίραις ἢ δραχμαῖς, καὶ τὰ λεπτὰ δεκάραις;

Ἄλλ' ὅμως βλέπω πῶς καὶ σὺ δὲ ἔξερες ἀπ' αὐτά,
Γιατὶ ἂν τᾶξερες καὶ σὺ, ἀγαπητὲ ἵπποτα,
Ἐδῶ κεῖ ἐκεῖ δὲν ἡἄτρεχες ὅτ' ὁ κόσμος γιὰ λεφτὰ,
Καὶ θὰ περνοῦσες βέβαια χρυσὴ ζωὴ καὶ κόττα.
Κεῖ ἐγὼ ἐξέτασα γι' αὐτὰ μὲς ὅτ' ὅν Ρωμηῶν τὴ χώρα,
Ἄλλὰ κανεὶς δὲν μοῦδειξε κανένα ἕως τώρα.

Souris

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Τραδιάτα.

Φίλιπτον «Μὴ Χάνεσαι» πρῶτον πάντων μίαν ἐξήγησιν.
Ὅσα ἔγραψε διὰ τὴν *Ainθar* ὁ φίλος σου Τενεκὲς, τὰ ἔγραψε ἐννοῶν τὴν πρώτην παράστασιν, μετὰ τὴν ὑψίφωνον Ῥομάνη, καὶ ὅχι τὴν ἐπανάληψιν, γενομένην μετὰ τὴν Κιαραμόντε καὶ μετὰ τὸν νέον ὑψίφωνον, ἐπανάληψιν ἐξαγνίσαν τὴν Αἰνθάρ ἀπὸ τοῦ πρώτου ρύπου. Σὺ, ὅχι μόνον ἐδημοσίευσες αὐτὴν ἀργὰ, ἀλλ' οὐδ' εἰς ἐκεῖνο, οὐδ' εἰς τὸ κατόπιν φύλλον, ἐσημείωσες τι περὶ τῆς βραδύτητος.

Ἐξαγόμενον: Ἐγείνα μασκαράς χωρὶς νὰ θέλω καὶ σήμερον ἀναγκάζομαι νὰ κάμω αὐτὴν τὴν *amende honorable*.

— Βρῆσαι;
— Ποῦ;
— Βίς τὸ θέατρον.
— Βίς τὸν Καζενέβ, μετὰ τὰς δυσνοήτους ἐπιστήμας;
Μὰ δὲν τὰς ἀκούομεν καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον;
— Ὅχι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, εἶνε *Τραδιάτα* μετὰ τὴν νέαν *πρίμα*.

— Ἀίντε λοιπὸν, ἄς πᾶμε *πρίμα*!

Καὶ μετὰ τὸν ροῦν τοῦ πλήθους, προσκρούων καὶ παραπαίων ἔφθασα συρόμενος μέχρι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἤκουσα τὴν *Τραδιάταν*, μελοδράμα εἰς 1200 βήματα, 4 πράξεις καὶ πολλὰς εἰσπράξεις.

Μοὶ ἐφάνη ὀλίγον χλωρωτικὴ, ὀλίγον ἀδύνατος, ὀλίγον παράφρωνος, ἀλλ' εἰς τὸ σύνολον μᾶλλον καλὴ παρά κακὴ, ἔχουν *περάσιμος*. Περνοῦν τόσα καὶ τόσα πράγματα! Περνοῦν αἱ ἄμαζαι ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀστυνομίας, περνοῦν τὰ τούρκικα νομίσματα, περνοῦν αἱ ξυλογραφαὶ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἐν μόνον δυστυχῶς δὲν περᾷ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! Ἡ ὑπογραφή μου εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν!
